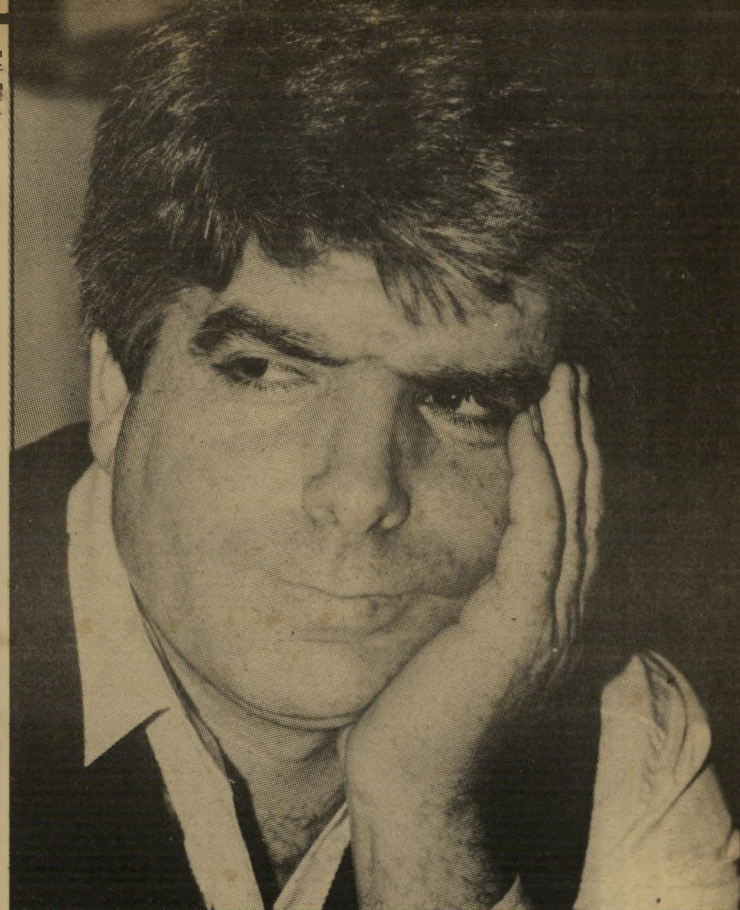

מונולוג עם אבנר סירוסי

עשה את זה על הגב של ההורים שלי, של המישפחה?
אני מתרוצץ עכשיו בין משרדי עורכי-הדין, להגשת תביעות-ניזקין על ההרס ובין המישרדים השונים כשביל למצוא סידור למישפחה שלי. במישפחה סומכים עליי. הכל: אבנר יסרוסי שוסדבר לא עובר שם בלי אישור שלי.
אני צריך למצוא עכשיו להורים שלי מקום לגור, לארגן כסף לדירה. אנחנו לא יכולים להצטופף כולנו בדירה של מסעוד. יש שם צפיפות

ך ויד לא צילצל. זה באופי שלו. אבל הוא היה מזועזע. ישבתי אצלו. גם מנכ"ל-המישרד, שילה ששון, ניסה להרגיע אותי. היה קשה. ביום השלישי, כשהשיגו אותי בטלפון והודיעו לי שמהו קורה, ניסיתי מייד להתקשר הביתה. אני מנסה, וכבית של ההורים אין תשובה. מנסה לבית של אחי — אין תשובה. תפסו אותי אז בעבודה. מה זאת אומרת, איפה? כבר עבדתי אז בשיכון ומיתרת. מהאחד בנובמבר אני בעצם שם. רק שהעובדים עוד קצת מתנגדים.

יועץ-לשעבר סירוסי. סירוסים נמלט... מבוקש על-ידי המישטרה...

קברו את הזהב של ההורים שלי!

איומה. לכן אני צריך להחליט אם אני הולך כסח, או מתפשר ומסדר את ההורים. הכל עליי.
מה קורה כאן?
המישפחה שלי גרה בבית מאז 1952. כבר מ-1954 יש צו-הריסה

הזאת, שבגללה אני הגשתי תביעת-ריבה. העניין של מינוי מנכ"ל לחברה נסחב שנתיים. גבע מונה לא מזמן לתפקיד שהיה מיועד לי. הוא היה איש של אריק שרון. פיתאום הוא מצהיר שהוא איש של דויד לוי? זהו חיסול-חשבונות. אבל למה הוא

תפסתי את המכונת, ומה זה דהרתי? אני נשבע שלא ראיתי את הכביש. נסעתי אולי 180 קמ"ש. הייתי מבוהל, חשבתי מחשבות מטורפות. מה קרה בבית? אני מגיע הביתה — ומה אני רואה? אני קורא להם. בריונים? שאלתי אותם: מי שלח אתכם? מי

שיברי-הימים וספר על דויד לוי

הדחפור של חברת שיכון-ופיתוח עבד לו בנחת ויישר תילי-עפר. עד היום השלישי שעבר. עמד במקום הזה בית-המגורים של מישפחת סירוסי.
היום מתרוצצים במקום ילדים, ומשחקים מישחקים מסוכנים ליד הדחפור המועל.
הקבלן, האחראי על העבודות בשטח, הצטלם ברצון ואף ביים את הנעשה למען הצלם.
יוסי סירוס, צעיר הבנים של המישפחה, חייל ג'נגלי המשרת בחיל-האוויר, עמד בקירבת מקום וצפה בנעשה על חורבות הבית שבו גדל, אבנר סירוס נעצר.
ללא כל קשר לדמיון הבלתי-מחמיא של אבנר סירוס, המיועד לתפקיד סמנכ"ל חברת שיכון-ופיתוח הממשלתית ומי שהיה עוזרו של דויד לוי בעבר הלא-רחוק, שהייתה במחיצתה של מישפחת סירוס ברמלה מזועזעת. בין החורבות עוד ניתן להבחין בחפצים של המישפחה. שאר החפצים ממוזרים בדירה הרעועה של אוימה. הסב בן ה-84, היושב אדיש על מיטתו, ובדירתו של מסעוד, האח הבכור, העובד בהתעשייה האווירית, ערימות על גבי ערימות, זרוקים כרות, שולחנות וארונות נשברו בעת הפינוי. בגדים, תכשיטי-קוסמטיקה והספר על דויד לוי.
מישפחת סירוס מונה שיבעה ילדים — שלושה בנים וארבע בנות: מסעוד, יוסי, אבנר, שרה, מלכה, דליה ומזל.
האב שוהה עדיין בבית-חולים אסף-הרופא. אובחנו אצלו בעיות בלב. האב אושפז שם אחרי הפינוי הועד ביום השלישי. האם, קינזה, אושפזה גם היא. אך שוחררה אחרי שלושה ימים ועברה לביתו של מסעוד.
הבית של מסעוד נראה כמו חדר-מילחמה: אח אחד ישן על הריצפה. השני אירגן לו מיטה. חפצים זרוקים. שכנים וחברים באים לנחם, לעודד.
קינזה התקשתה להסביר לי את אשר אירע בדיוק, כיצד איבדה את קורת-גגה. בהתרגשות רבה ובבילבול סיפרה כיצד עלתה ארצה מתוניסיה. גרה שנתיים באוהל. כיצד רכשה את הבית המדובר מידי ערבי בדמי-מפתח. כאן זרקה גם את שמה של חברת עמידר. אחר-כך, לדבריה, ברח הערבי בעל-הבית לירדן.
היא הלכה לחברת-עמידר ושאלה מה לעשות. אמרו לה: תמשיכי לגור בבית. ברח — ברח.
לא. אין רישומים על כך.
יא ביתי, מי רשם אז?
פיתאום זכרו, המשא-ומתן על מינוי הבית נמשך שנים. כל פעם הם ישנים. ואחת בכל כמה שנים מתעוררים... כדיברי מזל הבת. "הם" — הכוונה כמובן לשיכון-ופיתוח. האחראית להריסת הבית. גם במישפחת סירוס אין מכחישים את הצדק בפנינו. רק וועקים כנגד הצורה. לדבריהם, הם היו צריכים להתפנות ביום הראשון, מרצונם החופשי. הם התחילו כבר במלאכת-האריזה, ואז הופתעו ביום השלישי. כשהפנינו החל ללא התראה.
קינזה התחננה לפני האנשים בשטח שיקציבו לה שעה אחת ויחידה, כדי שתארוז את חפציה. תיקף את הדברים היקרים לה. לשווא.
יתכן ש.חיפשו את אבנר סירוס מסיבות פנים-מיפגלותיות. יתכן שהגיעו לו. יתכן שהחוק אינו מצדד במישפחה. אך התמונה של הסב האדיש והאם המקוננת בין שיברי-ההיטים יש בה כדי לזעזע.

החפצים הורוקים של מישפחת סירוס. החדוניה של האחיות צריכה להתגלגל בין ההריסות?

על כל האיוור. למה לא הרסו את הבתים סביב הבית שלנו? ורוקא הבית הזה הפריע?
במשך שנים התנהל עלי-כך משא-ומתן. בהתחלה הוחלט על דירה תמורת דירה, אבל הפסיקו לטפל בזה, כי הבית שייך, בעצם, לערבים. קוראים לכך "ניכסי נפקדים".
לפני שנתיים התחילו לטפל בזה מחדש. יאשרו לאבא 32 אלף דולר כדמי-פינוי. או אישרו גם 6000 דולר כדמי פינוי לבית-הכנסת. בסוף שילמו 3500 דולר ופינו אותנו. ב-32 אלף דולר אפשר למצוא בית?
העסק נמשך והלך. לפני חודש וחצי הגיעו לפתע-פיתאום טרקטורים והתחילו לעבוד ליד הבית שלנו. שאלנו: "מה קורה כאן?" אמרו: "סוללים כביש!"

ספר לוי בין החפצים. אני לא רוצה לדבר על דויד...

הורה לכם לעשות את זה? להרוס עכשיו את הבית? התשובה היתה אחת: "אבי גבע!"
"זהו חיסול חשבונות!"
אני הבאתי את אבי גבע לחברה לפיתוח רמלה-לוד ושמתי אותו סמנכ"ל. זה היה כשהוא נזרק מעיריית תל-אביב. מה הוא היה שם? משהו בחלמיש. אני הייתי אמור להתמנות כמנכ"ל החברה לפיתוח רמלה-לוד יומיים אחרי הכתבה. לא התמנית בעיקבות הכתבה.
כתבה במקומו העיר שבה נאמר כי סירוס התמאר בכך שהוא מנהל את דויד לוי ואת המדינה (היועץ שהיה לרועץ). העולם הזה (23.1.85)